

Japie zwom van links naar rechts

In de loop van de vorige eeuw kregen dieren een vaste plek in huis. Wat ooit vooral nut had op het erf, werd gezelschap in de huiskamer. De hond bij de kachel, de kat op de stoel, het konijn op de kinderkamer of de parkiet voor het raam, het werd gewoon.

In dit nummer van Zeeuws Weerzien herinneren we ons de nieuwe huisvrienden. En er was Japie, een oranje goudvis in een kom op het dressoir.

door Jan van Damme

Het zaadje moet geplant zijn bij de kapper in Breskens, begin jaren zestig. Dat knippen was niet mijn grootste hobby. Je kwam toch altijd danig opgeschoren weer thuis, al had ik daar zelf niet zo'n oog voor. Maar die kapper in zijn blauwe schort-

jas had voor mij een attractie in petto.

Achterin de entree van zijn zaak had hij een forse kom staan met wel drie of vier goudvissen. Die wil jij natuurlijk zien voor we gaan knippen, was zijn vaste uitnodiging. En je wil ze vast ook eten geven. Dat klopte allemaal. De kapper kon vanaf dat moment bij mij niet meer stuk.

Maar ja, zoals dat gaat. Misschien moest mijn haar eens in de twee of drie maanden worden gefatsoeneerd. Dus zo dikwijls kreeg ik die vissen niet te zien. Laat staan dat ik ze eten mocht geven.

Ik ga ervan uit dat het mijn idee geweest is. Al sluit ik niet uit dat mijn vader mijn vissenliefde

signaleerde en zijn conclusies trok.

Waterplantje

Opeens stond er op het kastje in de hoek van de woonkamer een kom met een oranje goudvis. Op de bodem lag een laagje witte kiezelstenen. Daaruit stak een niet erg florierend waterplantje omhoog.

Het visje werd Japie genoemd. Die naam was ik tegengekomen voor een konijn in één van mijn Leks en Reksboeken, waarin een pittige terriër en een wat melancholieke jachthond de hoofdrollen spelen.

Enkele tips

Japie dus. Hij zwom van links naar rechts en weer terug. Ik

kreeg enkele tips. Over de hoeveelheid voedsel die ik mocht geven. En dat ik niet de hele tijd tegen de kom moest kloppen. En als het zonnig was, dan mocht ik de luxaflex een eindje laten zakken om te voorkomen dat het water te veel zou opwarmen. Een heus huisdier. Mijn eerste. Ik was de koning te rijk. Waarschijnlijk was het een poging me wat verantwoordelijkheidsgevoel bij te brengen. Een huisdier is niet alleen maar pret. Nu is een goudvis toch al niet bovenmatig aaibaar, maar je kunt wel je Kapitein Nemo-verhalen tegen hem vertellen. Daarna was het de hoogste tijd om het water in de kom te verversen. Dat was een onderneming die enige accuratesse

vroeg. Je vulde de wasbak op de slaapkamer boven, betrok water uit zowel de warme als de koude kraan om de vis geen koude-shock te bezorgen en dompelde de kom onder, zodat Japie in de wasbak kon gaan zwemmen.

Afwas

De vissenkom bracht ik naar beneden voor de middagse afwas. Een half uur later kwam ik boven. De stop van de wasbak bleek verouderd, of ik had hem niet hard genoeg dichtgeduwd. Het water was weggestroomd. Japie lag op de witte rand van de wasbak. Roerloos.

In familiekring wordt nog altijd gefluisterd dat ik sindsdien Beatle wilde worden.

(Advertentie)

Ontdek het verrassende Zeeland tijdens een volledig verzorgde dagtocht in een luxe negenpersoonsbus. We bezoeken bekende én verborgen parels, genieten van prachtige uitzichten, historische stadjes en de Zeeuwse natuur. Onderweg proeft u zilte zaligheden, ambachtelijke lekkernijen en lokale likeurtjes. Perfect voor bedrijfsuitjes, vriendinnendagen of een gezellig dagje uit op maat. tourdezeeland.nl

Vlissingen had een zeehondenmoeder

Pagina 4

Kapucijnaapje op Westenschouwen

Pagina 5

Nieuwe thema: Vakantiebaantje

Een centje bijverdienen in de vakantie. Wie heeft het niet gedaan?

Zwarte bessen plukken tot je geen nagels meer over had, afwashulp in een restaurant, groente snijden bij de plaatselijke groenteboer of de ramen van auto's wassen op één van de vele veerpleinen in de provincie. Voor de Tweede Wereldoorlog was het vaak bittere

noodzaak om het gezinsinkomen wat aan te vullen, toen we het wat beter kregen ging het geld in de eigen spaarpot of op je spaarrekening. Daarover gaat ons volgende nummer.

Stuur uw herinneringen - het liefst met foto - naar: Redactie Zeeuws Weerzien, Postbus 33, 4350 AA Veere of mail het aan: redactie@zeeuwsweerzien.nl

STADHUISMUSEUM Zierikzee

Een uitje voor het hele gezin! Voor de kinderen is er een speurtocht.

STADHUIS
MUSEUM
ZIERIKZEE

Meelstraat 6-8 4301 EC Zierikzee T 0111 454 464 www.stadhuismuseum.nl

zorgt in zeeland
SVRZ

www.svrz.nl

“De klanken van zeemannsliedjes houden de herinneringen aan mijn zeevarend verleden levend”

Bij SVRZ weten we dat u nog steeds dezelfde persoon bent als vroeger. Daar passen we onze zorg op aan, zodat u kunt zijn wie u bent.

Jezelf zijn bij SVRZ

Lees hier het verhaal van meneer Wisse.

- Advertorial -

Een pootje op de kist

Wanneer we denken aan het afscheid, denken we vaak aan de nabestaanden in de vorm van vrienden of familie. Maar voor veel mensen is er nog een belangrijk onderdeel van het gezin in de vorm van een huisdier.

Dieren voelen meer dan we denken

Soms merk je de band tussen mens en dier meteen. Een hond die extra knuffelig is als zijn baas verdriet heeft of een kat die tegen je buik komt liggen als je ziek bent. Ook al kunnen we het niet helemaal verklaren, dieren hebben een sterk instinct als het aankomt op de mensen in hun omgeving. Ook rondom een overlijden lijkt dat zo te zijn.

Huisdieren bij het afscheid

Steeds vaker kiezen families ervoor om een huisdier een plek te geven bij de uitvaart. Het dier is namelijk ook een deel van het gezin en voor veel mensen is het waardevol om dit vast te houden.

Afhankelijk van het afscheid zelf, kun je rekening houden met de rol van het huisdier.

Bijvoorbeeld door een hond mee te laten lopen in de rouwstoet, of een kat de ruimte te geven bij een thuisopbaring. Als je het fijn vindt dat er een huisdier aanwezig is bij het afscheid, kun je dat altijd overleggen met de uitvaartverzorger. Het gebeurt regelmatig dat er bijvoorbeeld een hond bij de uitvaartdienst aanwezig is. Hoe gevoelig honden zijn, bleek maar weer tijdens een uitvaart kort geleden. Toen Adrienne vertelde over de laatste momenten van de vader van zijn baasje en hoe belangrijk de foto van hond Needle daarbij was, begon Needle spontaan te piepen. Een bijzonder en ontroerend moment.

Een rol zonder aanwezigheid

Niet elk dier voelt zich prettig in een drukke ruimte. Dan zijn er andere manieren om het huisdier en rol te geven:

- foto's en video's van baasje en dier
- een halsbandje of speeltje bij de kist

- een afdruk van een pootje meegeven in de kist
- een stukje tekst in de speech over hun band

Deze symbolische vormen zijn vaak heel erg betekenisvol.

De troost van een huisdier

Na de uitvaart zijn dieren vaak een bron van troost, die heel diep kan gaan. Een huisdier kan voelen als een verlengde van je overleden geliefde. Daarnaast geven dieren ook heel veel liefde en steun, die

kan helpen met gevoelens van rouw. Huisdieren bieden gezelschap, aanwezigheid en een reden om in beweging te blijven.

De verzorging van een huisdier kan helpen om in een fase van rouw naar buiten te gaan en weer opnieuw dingen te ondernemen. Dieren geven ritme en structuur. In een periode waarin alles onzeker voelt, kunnen de dagelijkse handelingen veel houvast bieden.

Monuta
Adrienne Kleir

0118 - 412 760
www.monutaadrienneklein.nl
De steun bij ieder afscheid

Zeeuwse
ALMANAK

Huisdieren

Moeders. Ze zijn altijd onge- rust als een van hun kinderen iets voelt. Of ze zien iets wat ze niet vertrouwen. Zo ook deze moeder. Haar zontje was bedekt met puistjes en pukkeltjes. Tussen vel en vlees, zei ze zelf. Ze was dan ook blij dat de huisarts haar kind doorverwees naar de huidaarts.

De kleine patiënt had er ook geen moeite mee. Eigenlijk vond hij het wel interessant. Naar de dermatoloog. Dat klonk bijzonder. Hij werd in de spreekkamer van top tot teen bekeken, met mama vlakbij die angstig vroeg: „Het is toch niks bijzonders dokter?” De specialist vroeg: „Heeft u huisdieren?” Het antwoord van mevrouw was ontkennend. Maar de jongeman die goed had mee- geluisterd - het was uitein- delijk zijn vel - gaf commen- taar: „Jawel hoor mama, we hebben vliegen en muggen.”

Colofon

Zeeuws Weerzien is een gra- tis krant vol verhalen over het Zeeland van de vorige eeuw. Om zelf te lezen, maar vooral als aansporing om samen met anderen herinneringen op te halen en zo interactie te be- vorderen. De krant verschijnt 4 x per jaar in een oplage van 40.000 exemplaren en wordt verspreid in heel Zeeland: in Zeeuwse bibliotheken, zorg- en welzijnsinstellingen, gemeen- tehuizen, musea, boekhandels, huisartspraktijken en bij di- verse lokale ondernemers zo- als supermarkten. Een actueel overzicht van afhaalpunten evenals een digitale versie van de krant, treft u aan op onze website Zeeuwsweerzien.nl.

Uitgever
Stichting Zeeuws Weerzien:
Postbus 33, 4350 AA Veere;
zeeuwsweerzien.nl;
secretariaat@zeeuwsweerzien.nl
Redactie
Peter de Jonge (hoofdredacteur),
Margreth Ernens (website, eind-
redactie), Peter Blom (Zeeuws Archief),
Johanna Brouwer, Jan van Damme,
Jan Dirk van Scheyen, Wim van Gorsel (ZB) Bibliotheek van Zeeland),
Mieke van der Jagt, Louis Kesteloo (puzzel), Albert Kort,
Jopie Meerman-Ottevanger, Danker Jan Oreeel (cartoon), Ali Pan-
kow, Willem Staat, Peter Verduren,
Rinus Willemsen (column).
Vormgeving
Leo Minnaard
Illustratie voorpagina
Doeken van Yan/
Marianne van Winden
Advertentieverkoop
Origin Marketing, Ivo van der Vel-
de: adverteren@zeeuwsweerzien.nl
Distributie
Truus Sepers:
distributie@zeeuwsweerzien.nl
Leesbijeekommen
Rina Cevaal
leesteams@zeeuwsweerzien.nl
Projectcoördinatie
Hanneke de Vroe
redactie@zeeuwsweerzien.nl

Bij het samenstellen van deze krant is met zorg getracht alle rechtheb- benden m.b.t. beeld- en archiefmate- riaal te achterhalen. Mochten personen of instanties des- ondanks van mening zijn dat (foto) rechten zijn geschonden, dan kunnen zij zich wenden tot de redactie via redactie@zeeuwsweerzien.nl

Verdwenen beroepen: trekhond

Met de hondenkar langs was doodnormaal

We vinden het met zijn allen in deze tijd prachtig als we beelden zien van poolhonden, die een slee trekken door de verse sneeuw. Je kunt zelfs vakanties boeken, waarbij de sledetocht achter een troep gedisciplineerde Siberische Huskies is inbegrepen. Maar de hond als trekdier in eigen provincie? Dierenvrienden en -vriendinnen moeten er niet aan denken dat hun viervoeter daarvoor wordt ingezet: het is een huisgenoot, een maatje, bijna een soort mens- je dat vooral kan blaffen en aandoenlijk kan kijken.

door Peter de Jonge

Toch wordt juist de hond nog altijd beroepsmatig ingezet. De politiehond moet regelmatig in actie komen bij aanhoudingen, de drugshond snuffelt aan verdachte pakketten om verboden verdovende middelen op te sporen en de geleidehond is voor visueel gehandicapten essentieel om de straat op te kunnen gaan.

Maar zware lasten trekken of torsen is er niet meer bij. Tot

Prentbriefkaart van een Walcherse hondenkar uit 1915 | Foto: A. van Agtmaal ZB/Beeldbank Zeeland, rec. nr. 31962

1962 was het gebruik van hon- den als trekdier wettelijk toege- staan, al was het wel aan regels gebonden. Daarna werd er alleen nog ontheffing gegeven voor sledehonden. Een succesje voor de Anti Trekhonden Bond die in 1912 werd opgericht en pas een halve eeuw later gehoor vond. Tot en met de jaren dertig zijn ze een vertrouwd beeld op straat. Bakkers brengen er hun waar mee rond, net als boeren die met karren met zware melkbussen

Prentbriefkaart van een Walcherse hondenkar rond 1900. | Uitgeverij F.B. den Boer, Middelburg. ZB/Beeldbank Zeeland, rec. nr. 31963

Kanarie in de stofzuiger

Even de kanariekooi schoon- maken, dacht een huisvrouw in Vogelwaard. Dit noodzakelijk reinigen leidde rond sinterklaas- tijd in 1955 tot een onverwachte surprise en een artikelje in de PZC.

Want mevrouw gebruikte een stofzuiger waardoor het dier- tje een 'vreemde reis' maakte 'die waarschijnlijk enig is in de annalen van de vogelwereld.' De vogel kon de zuigkracht niet weerstaan en werd opgeslorpt door de stofzuiger. Nadat die was uitgezet, werd het vogeltje uit zijn benarde positie bevrijd. De krant meldt dat het eruit zag als een 'vogelpieterbaasje' die de lust tot zingen was vergaan.

Foto: gemaakt met AI

Sterke TREKHOND met HONDENKAR te koop.
Adres: Hulppostkantoor, Ellemoot.

langs de deuren gaan. Met een, twee en soms drie honden voor de kar. Er wordt dan ook flink in gehandeld. In de Zierikzeesche Nieuwsbode van 28 januari 1924 wordt 'een sterke trekhond' aan- bevolen. Ook maken de kranten regelmatig melding van onge- lukken, waarbij een hondenkar is betrokken. Zo botste een mili- taire motorrijder — de 29-jarige koperslager J.C. Outermans uit Middelburg — onder Nieuw- en Sint-Joosland tegen een honden- kar en raakte zo zwaar gewond dat hij 's nachts in het Gasthuis overleed.

Tommy
Mijn vader, Matthijs de Jonge,

moest als dertienjarige geld verdienen voor het grote gezin in 's-Heerenhoek en werd er op uit gestuurd om met petrole- um, een product gemaakt uit aardolie voor gebruik in kachels en lampen, langs de deuren te gaan. De kar met daarop de petroleumbus werd getrokken door hun hond Tommy. Op een dag schrok Tommy ergens van en sloeg op hol. Mijn vader kon hem niet in bedwang houden. Tommy eindigde met kar en al in de dulve, de sloot.

Of hij Tommy er van langs heeft gegeven? Ik denk het niet, ge- zien zijn zachte karakter zou hij het beestje nooit iets aandoen.

Danker Jan Oreeel

...luchtalarm!?!...brand!?!...

Een pony met een goed geheugen

Paardenmeisjes waren het, maar niet van die klassieke. Die rijden elke week een keurig rondje bij de manege en tekenen de rest van de week paardenkoppen. Niet die van ons, die zaten gewoon hele dagen in de stront.

door Mieke van der Jagt

Mijn zusjes Carolien en Jacqueline zorgden vanaf een jaar of zes dat ze in de buurt van paarden konden zijn. Eerst bij Joske Toet (zijn echte achternaam ken ik niet), een wat ouder mannetje met een gele helm, op een brommertje met een strootje in zijn mond en een kistje achterop. Hij woonde in de Blinden Dèrm, een doodlopend zijstraatje waarachter nog wat vuile veldjes waren waar hij pony's, hitjes en soms ook echte paarden hield voor de handel.

Af een toe een rondje lopen was goed voor die knolletjes en die tweeling van ons klom er maar al te graag bovenop. Toetje had

één probleempony, Patrick, die weliswaar telkens verkocht, maar ook weer snel teruggebracht werd. Zodra er iemand op zijn rug zat, schopte hij de ruiter tegen een been, wat dan van schrik omhoog ging zodat Patrick erin kon bijten. Dat was zijn truc maar bij de tweeling, die kennelijk overwicht had, durfde hij dat niet meer. Ze moesten dus regelmatig komen showrijden als Joske weer eens een koper had gevonden.

Goudmijn

Vanzelfsprekend kregen de kopers minder terug als ze het beestje kort daarop terugbrachten: goudmijn, die tweeling! Omdat ze zo handig waren, kregen ze de beschikking over Paultje, het bezit van een ex-paardenmeisje. Dat was uitgekoken op de verzorging en de verplichte ritjes op haar pony. De tweeling nam dat allemaal maar al te graag over.

Om te voorkomen dat het beestje bij een uitbraak zoek zou raken, moesten ze van mijn moeder voor elke rit eerst een boterham met suiker komen halen. Hij zou dan, was het idee,

meteen koers zetten naar onze tuin als hij ergens zou ontsnappen.

Wij waren allemaal best aardig voor Paultje, met uitzondering van mijn oma. Die vond het maar een smerig beest. Ze had de gewoonte emmers water naar vreemde katten te gooien als die in tuin kwamen. Dat deed ze dus ook een keer bij Paultje toen hij te dicht in haar buurt kwam.

Daarna was het oorlog tussen die twee. Mijn oma, die slecht alleen kon zijn, was zelden in haar eigen flat en Paultje kwam bijna dagelijks bij ons in de tuin. Zodra hij mijn oma in het oog kreeg, trok hij zijn lippen op en stormde op haar af om haar te bijten, hup achter haar aan de keuken in. Ze is er altijd wel zonder kleerscheuren vanaf gekomen maar niet omdat er iemand van ons te hulp schoot. Eigen schuld, vonden wij.

Mijn zwager Ton de Jong, dwong de tweeling een keer voor de foto samen op Paultje te klimmen. Jacqueliën voorop en Carolien (met de pest in) achterop.

Boefie, een cadeau om nooit te vergeten

Ik geloof niet dat ik bij pa en ma ooit om een hondje heb gezeurd. In een huis vol, ik ben de oudste van zes, had zo'n kleine rakker er misschien best nog wel bij gekund, maar het kwam gewoon niet in je op. Eenmaal onder moeders vleugels vandaan kwam in het nieuwe hoofdstuk ook geen hond voor.

door Peter Verdurmen

Als ik terugdenk aan die verjaardag, het is midden jaren zeventig, kan ik het haast niet geloven. Er wordt aangebeld. Er staat een goeie kennis voor de deur. Een vrouw met een hart van goud. „Welkom, kom binnen, het is al een vol kotje”, zeg ik. Het zou nog voller worden....

Ze kwam niet met lege handen. Wat heet. Het cadeau zat in een kartonnen doos. Cadeaupapier en een strik ontbraken. Toen de doos open ging was het even schrikken. Zie ik dat goed, een hondje?

Lichte paniek

Misschien zag ze in m'n ogen de lichte paniek, die zich van mij meester maakte. Terug meenemen ging niet gebeuren. In alle toonaarden prees ze het lieve karakter van de grijze krullenkop, die bij geen enkel ras in het Nederlandse Honden Stamboek zou worden geaccepteerd. Het was een makkelijke eter, hield ze ons voor. Water en brood, meer had het beestje niet nodig.

Het verjaardagscadeau werd

Boefie, de wollige surprise, werd liefdevol opgenomen in ons jonge gezin. | Foto Peter Verdurmen

en vlees van de slager. 'Boefie' vonden we wel een mooie naam. Het paste bij z'n karakter. Hij luisterde voor geen meter. We wandelden graag in de polder. Zonder leiband kon best dachten we. Nou niet dus. Boefie liep ijskoud de andere kant op.

te halen. Toch mochten we die wollige surprise. Jammer genoeg hebben we er niet lang plezier van gehad. In een hevig onweer koos Boefie het hazenpad. Na enkele uren zoeken vervloog de hoop op een snelle terugkeer van onze

siel. Tevergeefs. Van Boefie geen spoor. Ons hondje wordt vast door iemand liefdevol opgevangen, was onze stille hoop. Maar of dat ook zo was? We zullen er nooit achter komen. Na Boefie kregen we weer een hond. Nou krijgen....

Moeder van drie zeehondenbaby's

Wat doe je als je in de Spuiboezen in Vlissingen een zeehondenbaby vindt? Je brengt 'm naar de politie. Dat deden een paar jongens in juli 1947. De sterke arm wist echter niet wat ze ermee aan moest.

Dat kwam de Vlissingse mevrouw J. Sissingh - een echte dierenvriendin - ter ore. Ze haalde het diertje op en voerde 'Snoetje', zoals het werd gedoopt, met koe- en later geitenmelk. Het zeehondje raakte gehecht aan zijn opvoedster, die samen met dochter Jetty elke dag met Snoetje ging zwemmen op het strand. Samen gingen ze ook het water weer uit. Toen de zeehond te groot was geworden om thuis te houden kreeg ze een plaatsje in de hoofdstedelijke dierentuin Artis. Daar overleed Snoetje echter kort na aankomst. Drie jaar later voedde mevrouw Sissingh opnieuw een zeehondje op: Snoet II. En een paar dagen later kwam zelfs Snoet III opdagen. „Hopelijk is het de laatste”, verzuchtte ze in de PZC, „anders moet ik eerdaags met een bewaarschool gaan zwemmen.”

Zelf een hond hebben zat er niet in voor Albert Kort (rechts), maar als hij zo'n kwispelende viervoeter wilde aaien kon hij altijd in de tuin van de burens terecht. | Foto: Collectie Albert Kort.

Aapje met zomerverblijf

Dat zijn toch wel speciale herinneringen, een aapje met een eigen zomerverblijf. We hebben het hier over Naasje. Een kapucijnaapje dat uit Suriname werd meegebracht door de inmiddels 80-jarige Barend Midavaine uit Middelburg, bekend van 'De Mug'. Barend was daar indertijd voor zijn dienstplicht, hij was kok. En ja, het was toen nog mogelijk exotische dieren te exporteren.

door
Jopie Meerman-Ottevanger

Zeker zo bekend was en is broer Jan Midavaine uit Westenschouwen, die daar samen met zijn vrouw Ellen de trampolines beheert. Jan 'Trampoline' begon in 1968 met de exploitatie van zijn bedrijf met trampolines aan de Hogeweg in Westenschouwen bij camping Duinoord. Het aapje werd daar een attrac-

tie voor de kinderen die kwamen springen en Naasje ook eten mochten geven. Zoals pinda's.

De aap genoot, gaf kopjes en zat buiten tot het donker werd en was nooit alleen. Binnen zat hij aan de ketting.

In zijn vrijgezellentijd nam Jan Naasje in een weekendtas mee naar huis in Middelburg, waar hij liftend naar toe ging. Vaak kreeg hij opmerkingen over zijn 'bewegende weekendtas'.

In de winterperiode verhuisde Naasje: van september tot Pasen logeerde hij bij de familie Sneep in Willemstad, waar hij een eigen ruimte had in de bijkeuken.

Later brachten Jan en Ellen de winters door in Spanje. Zodra de zomer begon, waren ze alle drie weer present bij de trampolines. Helaas kreeg Naasje in 1977 een kwaadaardig gezwel en moesten ze hem laten inslapen. Maar elke zomer komen er nog gasten die informeren naar dit bijzondere huisdier en graag vertellen over hun herinneringen aan die tijd.

Geen hond of kat!

Mijn ouders hadden niet zoveel met huisdieren. Dat vond ik wel jammer, want welk kind vindt het nu niet leuk om een kwispelend hondje te aaien of een jong poesje achter de draden van een bolletje wol te zien rennen?

door Albert Kort

Mijn moeder vond katten maar eng en vertelde me dat de buurvrouw bijna een hartaanval had gehad toen ze een keer haar kat in de wieg van haar pas geboren kind had aangetroffen. „Stel je voor”, zei mijn moeder, „dat valse kreng had het misschien wel voorzien op die mooie, blauwe oogjes van het kindje.” Waarschijnlijk een broodje-aapverhaal, maar het maakte toen diepe indruk op me.

Draken

Ook de aanschaf van een hondje was uitgesloten. Mijn vader

had een uitgesproken hekel aan honden. Het woord 'hond' kon hij nauwelijks over zijn lippen krijgen. 'Draken' noemde hij ze, vieze en harige wezens waarvan het slijm uit de bek sijpelt. Duidelijke woorden, zelfs voor kleine kinderen.

Omdat ik wist dat een hondje of poesje er niet in zat, dacht ik dat een vogeltje misschien wel iets was. En warempel, dat vonden ze een prima idee. Tenslotte zat zo'n diertje in een kooi, keurig opgesloten en dus niet in staat om allerlei onverwachte bewegingen te maken. Precies zoals een speelgoedbeertje, een diertje dat je onder controle had.

Toen ik een jaar of acht werd, was het zover en kreeg ik voor mijn verjaardag een vogelkooi, compleet met vier tropische vogeltjes. Een paartje zebra-vinken en twee Japanse merels, uitermate nerveuze beestjes die naar alle kanten vlogen als je te dichtbij kwam. Mooi fluiten konden ze niet, vechten des te meer, en dat was begrijpelijk als

je bedenkt dat de kooi de vorm had van een toren. Ruimtebesparend, maar voor vogels die niet in staat zijn om als een helikopter op te stijgen, moet de ruimte een regelrechte hel zijn geweest.

Vechtjassen

In een andere kooi had ik parkieten. Kleurrijke diertjes, maar ook ware vechtjassen met een stevige snavel. Bekvechters en, niet te vergeten, uitermate luidruchtig. Als er bijvoorbeeld bezoek kwam, deden de parkieten hun best om het lawaai te overstemmen. Om aan de kakofonie een einde te maken én om er voor te zorgen dat de beestjes niet aan een hartaanval zouden bezwijken, was echter slechts een kleine ingreep nodig. Je gooide gewoon een doek over de kooi waarmee binnen de kortst mogelijke keren de rust was hersteld.

Was dat ook maar mogelijk met mensen die in gesprekken te nadrukkelijk aanwezig zijn!

Naasje op de schouder van Mattie Midavaine. | Foto: Jacqueline Midavaine.

Vlooiencircus

Ze hebben echt bestaan. Het vlooientheater of vlooiencircus, als kermisattractie. Vlooiën die kleine koetsjes trokken of draaimolentjes lieten bewegen. Het was vroeger een handzame manier om geld te verdienen.

In de jaren zestig van de vorige eeuw had Het Cocktail Trio een hit met het liedje over het vlooiencircus.

Hoogkeertes poeblikoem, wij presenteren oens vlooiencirkoes

Tsjongejongejonge, wat een sprongen
Tsjongejongejonge, wat een show
Tsjongejongejonge, wat een sprongen
Hoger sprong nog nooit een vlo

Kijk 'ns in ons vlooiencircus hoe die vlo vanaf m'n rug
Springt tot aan het dak, dan valt 'ie met een smak
Op een verenbed, en schiet als een raket
In de tent omhoog en komt dan met een boog
In een dubbele salto terug

Gaat dat zien ja, boeren, burgers, buitenlui
Gaat dat zien ja, 't is kolossaal
Ook een vlo heeft wel eens een dolle bui
En dan springt 'tie zomaar in de zaal

Refrein, etc.

Een waggelende eend in de keuken

Begin jaren tachtig voltrok zich in het weiland achter het huis waar mijn vrouw opgroeide een klein drama. De jachthond van de burens had een eend te pakken. Het dier overleefde de aanval niet. Maar wat erger was: de gedode eend liet een nest vol kuikens achter in het riet langs de sloot.

door Jan Dirk van Scheyen

Daar kwam mijn vrouw achter toen zij en haar moeder de andere dag een smartelijk gepiep hoorden in het riet. En ja hoor, een nest eendenkuikens liet er geen misverstand over bestaan hun moedertje erg te missen.

Doos

Mijn schoonmoeder aarzelde geen moment en besloot de arme schepseltjes uit het nest te halen en in een doos te stoppen, waar de kuikens vanaf dat moment liefdevol werden verzorgd. Om de diertjes lekker warm te houden werd de doos in het verwarmingshok geplaatst. Helaas overleefden de meeste eendjes het uiteindelijk niet, maar één van hen, een woerd die inmiddels Hummel was gedoopt, bleek een taaiet. Hummel bleef dus leven. Voortaan had het gezin nu, naast hond Freya en poes Poeti, ook een heuse eend als huisdier.

Hij hoorde er al spoedig helemaal bij en groeide in een jaar tijd uit van een pluizig kuiken naar een met een weelderig verenkleed getooide volwassen woerd. Wat opviel was dat Hummel als kuiken mijn schoonmoeder echt als zijn moeder zag. Waar zij liep in huis, waggelde Hummel gedwee en trouwhartig achter haar aan en liep soms zelfs in de weg, vooral tijdens het koken. Maar Hummel hechtte zich ook aan mijn schoonvader. Want als die 's ochtends met de auto naar zijn werk ging, vloog Hummel tot aan de hoek van de straat naast de auto met hem mee.

Verdwenen

Slapen deed Hummel vaak liggend tussen de voorpoten van hond Freya, dat vond ze heerlijk. Ook hupte hij geregeld op de schoot van niets vermoedende bezoekers die dan kreten van verbazing slaakten. En als hij vanuit de tuin terug naar binnen wilde, tikte Hummel met zijn snavel ongeduldig tegen het raam. Op een dag was Hummel verdwenen. Hij bleef soms al hele dagen weg, maar keerde altijd weer terug naar huis. Dit keer niet. Er werd niets meer van de gevederde huisgenoot vernomen. De familie dacht dat-ie waar-

schijnlijk met een vlucht eenden was meegevoegen naar het zuiden.

Koppel

Tot een jaar later een eendenkoppel in het weiland neerstreek

om daar te gaan nestelen. En warempel. Toen mijn schoonmoeder naar het koppel riep: "Hummel, Húúúúúúúmmel!", begon de mannetjeseend enthousiast en ongeduldig te snateren. Naar haar toekomen

deed hij echter niet. Toch wist ze het zeker: Hummel was teruggekeerd.

Maar hij heeft nooit meer met zijn snavel tegen het raam getikt.

De eendenkuikens bewogen zich rustig tussen de poten van hond Freya.

Poes Poeti kijkt belangstellend naar de nieuwe huisdieren.

Een pony in de flat

De familie Delfos uit Vlissingen is dol op paarden en pony's. De liefde gaat zo ver dat pony Bolleke in januari 1970 zelfs welkom is op de zevende etage van de flat in Pauwenburg. Andere bewoners hoorden hoefgetrappel en Bolleke liet zich binnen verwennen door Doeska, de 10-jarige dochter des huizes. Het is trouwens niet de vaste stalling van de gitzwarte pony, want normaal gesproken staat ze bij soortgenoten in een weiland van landbouwer L. Kodde aan de Noordbeekseweg, waar mevrouw Delfos een ponymanage heeft. Samen met haar dochter Joyce geeft ze daar ponyrijles aan 47 kinderen. | Foto PZC

IN DE LIFT NAAR BOVEN

VLISSINGEN — Bolleke is de troetelpony van de familie Delfos in Vlissingen, omdat hij zo lekker klein is. Gistermiddag was het vierjarige ruintje toevallig weer 's bij de Delfossen op bezoek. Hoefsporen op de galerij van de zevende etage van een Pauwenburgse torenflat verrieden dit trouwens ook. Ze liepen tot aan de voordeur en nog verder: over een paar

karpetten. Bolleke stond in de keuken en liet zich door de 10-jarige dochter des huizes, Doeska, geduldig een toiletverzorging welgevalen.

Het was slechts één van die vluchtige visites van pony Bolleke, want in de regel bevindt hij zich samen met nog zes pony's in de weilanden van landbouwer L. Kodde aan de Noordbeekseweg, waar ze met zijn zeventen vol pension genieten. Gitzwarte Bolleke maakt samen met zijn collega-pony's deel uit van de ponymanège van mevrouw M. Delfos. Wie langs de Noordbeekseweg komt, kan de pony's in de wei aantreffen. Want alleen op woensdagnamiddag en zaterdag is het voor de zeventen pony's werken geboden, want dan wordt er geëist. Mevrouw Delfos geeft samen met haar dochter Joyce ponyrijles aan 47 kinderen,

in de leeftijd van vierenhalf tot dertien jaar.

Lift

Hoe toelaten van Bolleke tot het woonappartement van de familie Delfos geschiedt uiteindelijk op basis van vriendschap. Zo gebeurde het een tijdje geleden dat, toen Doeska en Joyce op rijtoer waren, ze plotseling door het siecete weer werden overvallen. Op dat moment waren ze gelukkig niet ver van de flat. Om snel met de pony's te kunnen schieden, schooten ze met de dieren het flatportaal binnen. Terwijl de hooibelen over Vlissingen trok, werden de pony's tussen de brievenbussen vervoerd. Alleen Bolleke is sinds die tijd mogen terugkomen. Niet omdat hij toevallig de kleinsten van de zeventen is, maar in feite omdat hij maar net van hoofd toe staart in de lift naar zeven hoog past.

Rinus Willemsen uit Biervliet is een van de streektaalspecialisten in Zeeland. Speciaal voor Zeeuws Weerzien klimt hij in de pen.

Op stap mee King

King was z'n naam. Een grôotten 'ond. Welk ras zà je noe vraogen. Dà kan 'k je nie zeggen. De mêeste 'onden bie ons op 't durp waoren gêen ras'onden. King was doenker bruun mee lichte plekken. Net of z'n krullen dao verschoten waoren. En ik dienken dat ie tot an m'n broeksband kwam. Zôô 'ôôge.

't Was d'n 'ond van Lau Smit. Lau was vroeger bakker gewist. Mao noe was tie à vee jaoren mee pensioen. 'J weunde schuin tegenover ons in de straote en Lau was 'n echte duvenmelker. En dao waoren d'r mêer in de straote. Ielke morgen liepen ze over en weer nao mekaore om in 't duuvekot te kiekken. Soms liepen ze mee z'n driejen naost mekaore deu de straote en mao kletsen en kletsen over dien witpenne, die vorige weeke bienao als dien êesten van 't durp op de piere was gestuukt. Ik gieng nogal 's bie Lau kiekken.

Nao verlôop van jaoren liep Lau mee 'n stok. 't Was moeilijker voor 'm om mee de constateur (de klokke) naor 't duvellokaol te stappen. En ook King begon lankzaomer te lôopen.

Op 'n zondagmorgen (jao bie ons op 't durp waoren 't allemao zondagsvliegers) vroeg Lau of ik de klokke naor 't duuvenlokaol wou brienngen. 'J gaf mien de klokke en parmantig stappende ik saomen mee King nao Baordemaoker. Dao zaoten in 't café allemao grôote vinters achter pinten bier. 't Zag t'r blauw van de rôök. Ik stoeng dao wà verlegen mee dien klokke in m'n 'and. 'n Dikke vint mee 'n grieze stofjas kwam op m'n af en nam de klokke.

Ik keek nog 's rond en voelende King tegen m'n bêenen schuren. De man mee de stofjas kwam naor ons terug en gaf King z'n wekelijkse belôöning. 'n Stikje woste! Dà vloog rap nao binnen. En voo miin was t'r een stik sukkelao! Saomen mee King goeng ik regelrecht nao Lau terug. Die zat al lekker in 't zonnetje te wachten. Ik liet 'm de rêep sukkelao zien. En King? Die kreeg 'n aoi over z'n kop en leggende z'n eigen op de banke. Naost z'n baosje.

'k Zien 't nog allemao voo me, as d'n dag van gisteren.

Mandy pakt haar 'moment of fame'

Mandy heette ze. Een schattig, wit poedeltje, dat vrijwel iedereen wist te vertederen. „Wat zou het leuk zijn om dit hondje mee te laten doen in ons toneelstuk”, meenden enkele spelers van Toneelgezelschap De Reilanders in Rilland. Ze waren vele jaren geleden net begonnen met het repetitieproces voor de komedie 'Slag om de duiten' van P.G. Wodehouse en Guy Bolton.

door Ali Pankow

„Dat hondje was van een vriendin van mij. Zij vond het goed het beestje te laten meedoen”, memoreert Jacques Boonman, voorzitter van De Reilanders. De titel van het stuk weet hij zich niet meer te herinneren. Wie dat wel weet, is Hans Bakker, al jarenlang trouwe speler bij dit gezelschap. „Nou ik moest er wel even voor in het archief duiken”, lacht Hans. „Het stuk heet 'Slag om de duiten' en in de Engelse versie 'Come on Jeeves' en ik speelde de rol van Jeeves, de butler.” 'Slag om de duiten' speelt zich af in de verarmde, Engelse adel. Een echtpaar probeert de schijn van rijkdom nog op te houden. Hun butler Jeeves weet daar allerlei trucjes voor, maar kan niet voorkomen dat er ook wel eens nare dingen gebeuren. Een mooi, wit poedeltje paste wel in aanzien en sfeer dat het echtpaar wilde uitstralen, vonden spelers en regisseur.

Spel talent

En dus werd Mandy gecast. En wat extra mooi was: het hondje had spel talent en bleek precies

aan te voelen wat van haar werd verwacht: rustig op de vloer aan de voeten van de baron en de barones liggen als zij na het diner thee zaten te drinken in de salon. Tijdens alle repetities in de lege zaal van Dorpshuis Luctor et Emergo verliep dat perfect. Maar toen kwam de première. Toen na de pauze het doek weer opening, werd het publiek vertederd door de aanblik van dat schattige hondje.

Woef, Woef

En voor Mandy zelf was het ook een grote verrassing plotse-ling zo'n volle zaal. Dat had ze nog nooit gezien. Ze zette haar oogjes wijd open en haar oortjes stijl omhoog, richtte zich fier op haar pootjes op, trippelde waardig naar de rand van het podium duidelijk van zins haar 'moment of fame' te pakken. Dat deed ze, keek recht het publiek in en sprak de tekst: 'Woef, Woef'. Een overdonderend applaus volgde.

Moment tijdens de repetities voor 'Slag om de duiten' met poedel Mandy als gastspeelster. | Foto: Archief van De Reilanders

Leut in het kippenhok

Jaren geleden wandelden we in de duinen bij Westenschouwen toen ons opviel dat er vogels waren die zich vreemd gedroegen. We hoorden van de boswachter dat die vogels zo'n lol hadden omdat ze zich tegoed hadden gedaan aan de overrijpe bessen van de duindoorns.

door Jopie Meerman

Toen we dat verhaaltje bij thuiskomst vertelden aan onze moeder die in de polder was opgegroeid, klonk het voor haar heel herkenbaar. Als opoe, haar moeder dus, rode bessen had ingemaakt op sterke drank, gooide zij de schilletjes bij de kippen. Die hadden daar in hun hok dan een hele gezellige middag, ze sprongen en fladderden letterlijk als kippen zonder kop, ze waren gewoon dronken!

Of het effect op de eieren had, dat wist ze niet meer te vertellen.

Mensen van goede wil

We dachten echt een goede daad te doen, wij, de kinderen van Piet Ottevanger. Pa kwam vanwege een vervelende kwaal, kortademigheid en vaatvernauwing, rond zijn 60e jaar thuis te zitten.

door Jopie Meerman-Ottevanger

Geen pretje als je als vertegenwoordiger altijd tussen de mensen heb gewerkt, veel persoonlijke contacten had en veel praatjes maakte elke dag. Maar, het was niet anders.

Pa was een rasechte puzzelaar, dagelijks werden alle puzzels ingevuld in kranten en tijdschriften, boekjes gekocht en je wist altijd wat je hem cadeau kon geven.

Dus de tafel was zijn vaste plek, onze moeder was nog wel enkele dagen aan het werk. Omdat ik in Tholen woon, ging ik met mijn jongens regelmatig op de koffie bij opa.

Old Spice

Maar we zagen allemaal wel dat het niet zo gezellig was. Dus toen hij jarig was werd een ander cadeau verzonden dan sokken, puzzelboekjes of de bekende aftershave Old Spice. Het werd een Japanse nachtegaal. Een mannetje in dit geval omdat dat beestje als hij alleen is, prachtig gaat zingen, dus veel gezelligheid voor de

luisteraar. Dat klopte. De kooi, niet zo groot hoor, stond op een tafeltje naast pa en ze werden grote vrienden. Helaas droeg de aanwezigheid van de vreemdeling niet echt bij aan de gezondheid van pa. Hij kreeg het steeds benauwder. En dat gaf hem, maar zeker ook ons, geen prettig gevoel.

De Japanse nachtegaal floot het hoogste lied, tot op zekere dag. Hij viel letterlijk van zijn stokje en brak een pootje. Het einde kwam snel en de kooi was leeg. Achteraf kwamen we te weten dat zo'n vogel in een redelijk grote kooi thuis hoort, omdat er anders kans is dat er breuken in de vleugels komen. We

hebben nooit onderzoek naar de doodsoorzaak laten doen, 't was toch al te laat...

Meer lucht

Gelukkig niet voor pa. Want toen de vogel er niet meer was, werden zijn klachten snel minder. Niet dat hij zonder klachten was, maar hij kreeg wel veel meer lucht. We hadden dus zonder het te weten, pa vervelende klachten bezorgd door zijn overgevoeligheid voor de nieuwe huisgenoot. Gelukkig was op tijd het tij gekeerd. Op het tafeltje kwam een aquarium met goudvissen te staan. Die gaven weliswaar geen geluid, maar zijn gezondheid was goud waard!

Samen sterk voor Zeeuwse senioren

Samen sterk voor Zeeuwse senioren is een samenwerking van zes Zeeuwse vrijwilligersorganisaties die zich inzetten voor het welzijn van thuiswonende ouderen: Stichting Vier het Leven, De Luisterlijn, Stichting Zeeuws Verlies, Humanitas Zeeland, Resto VanHarte en Stichting Zeeuws Weerzien. Door hun krachten te bundelen vergroten zij het bereik, de zichtbaarheid en de toegankelijkheid van activiteiten en ondersteuning in heel Zeeland.

Het programma richt zich op het verminderen van eenzaamheid, het versterken van sociale netwerken en het verbeteren van de levenskwaliteit van ouderen. Daarnaast werkt het initiatief aan het versterken en waarderen van vrijwilligerswerk, zodat vrijwilligers én ouderen profiteren van een sterke, verbonden gemeenschap.

Samen zorgen deze organisaties voor een breed en herkenbaar aanbod aan ontmoetingen, ondersteuning en activiteiten, dichtbij huis, met en voor elkaar.

Samen Sterk voor Zeeuwse senioren is een initiatief van Zeeuws Weerzien, Zeeuws Verlies, Humanitas, Resto van Harte, Vier het Leven en De Luisterlijn en wordt mede mogelijk gemaakt door:

De Luisterlijn:

Een luisterend oor, altijd en overal

Heeft u behoefte aan een goed gesprek, voelt u zich alleen, maakt u zich zorgen of wilt u gewoon even uw hart luchten? Bij De Luisterlijn kunt u dag en nacht terecht. Onze getrainde vrijwilligers luisteren zonder oordeel en nemen de tijd voor wat u bezighoudt. Zij bieden een rustig moment van aandacht, zodat u uw gedachten kunt ordenen en weer wat lucht krijgt. U kunt ons 24/7 bellen en dagelijks bereiken via chat of mail.

Ook wanneer u minder makkelijk de deur uit kunt, is er altijd iemand die met u meedenkt.

Help door
te luisteren
anoniem
dag en nacht

Bel 088 0767 000
of chat via deluisterlijn.nl

Oproep aan alle Zeeuwse vrijwilligers!

Beste vrijwilliger,

Voel jij je aangesproken door deze prachtige titel? Dan zoeken we jou. Want zonder vrijwilligers zou Zeeland een stuk minder gezellig, zorgzaam en levendig zijn. En laten we eerlijk zijn: jullie zijn de stille motor achter heel veel mooie initiatieven.

Daarom willen we graag van je horen. Niet met een ellenlange vragenlijst (beloofd!), maar met een korte enquête van slechts vijf vragen. Je bent er zo doorheen, sneller dan dat je een bakje koffie inschenkt.

Waarom meedoen?

Omdat jouw ervaring telt. Wat maakt vrijwilligerswerk leuk voor jou? Wat zou het nóg fijner maken? En hoe zorgen we ervoor dat meer ouderen in Zeeland de weg vinden naar activiteiten die bij hen passen? Met jouw antwoorden kunnen we het vrijwilligerswerk in onze provincie voor thuiswonende Zeeuwse senioren versterken en nóg aantrekkelijker maken. En als je dat wilt, mag je aan het einde je e-mailadres achterlaten zodat we je eventueel kunnen benaderen voor een vervolg. De enquête loopt van januari t/m april 2026.

Scan de QR code om de enquête in te vullen.
Alvast hartelijk dank voor je tijd en inzet, namens Samen Sterk voor Zeeuwse senioren.

Mirjam Braamse & Hanneke Visscher
Programmamanagers Samen Sterk voor Zeeuwse senioren

Resto VanHarte

Niet in je uppie eten, maar gezellig met z'n allen aan tafel. Dát is Resto VanHarte.

Kom ook een keer!

Onze vrijwilligers zorgen voor een fijne sfeer, een welkom gevoel en mooie ontmoetingen. Hiermee versterken we sociale netwerken in Zeeland.

Doe mee als gast of vrijwilliger en proef de kracht van samen eten.

Website: www.restovanharte.nl

Zeeuws Weerzien

Herinneringen die verbinden

Houdt u van het Zeeland van vroeger?

Van mooie verhalen, herkenbare foto's en fijne gesprekken? Zeeuws Weerzien brengt het allemaal tot leven.

Elke drie maanden brengen wij onze gratis krant uit, vol bijzondere herinneringen uit heel Zeeland. Rond elke editie organiseren we herinnerings-bijeenkomsten waar ouderen samen lezen, praten en genieten van elkaars verhalen. Het is gezellig, verbindend en helpt om actief en weerbaar te blijven in een snel veranderende wereld.

Kom erbij: als deelnemer of als vrijwilliger. Meer weten?

Website: www.zeeuwsweerzien.nl

Inlooppunt Verlies en Rouw

Nieuw bij Humanitas Zeeuws Verlies

Op woensdagen van 10.00 tot 12.00 uur. Infoplaza ZB Middelburg
Kousteensedijk 7, 4331 JE Middelburg

MIDDELBURG - Humanitas Zeeuws Verlies is gestart met een wekelijks inlooppreekuur in de ZB Bibliotheek van Zeeland. Iedereen die te maken heeft met een ingrijpend verlies, in welke vorm dan ook, kan hier zonder afspraak terecht voor informatie, advies of een luisterend oor.

Tijdens het spreekuur op het Infoplaza kunnen bezoekers in een veilige omgeving hun verhaal delen of gericht advies krijgen over persoonlijke hulp.

E-mail: info@zeeuwsverlies.nl

Inloop is gratis, vooraf een afspraak maken is niet nodig.

Bel: 06 2503 2498
Website: www.zeeuwsverlies.nl

Luister jij?
Als iemand zijn verhaal kwijt wil...

Word vrijwilliger!

deluisterlijn.nl/
vrijwilliger

Help door te luisteren
anoniem dag en nacht

de luisterlijn
wij geven gehoor

Activiteitenkalender

Samen Sterk voor Zeeuwse senioren

Samen eten - Resto VanHarte
Maandag 17.30 uur, Grand Gafé Het Palet
J. van Reigersbergstraat 2 Middelburg

Kosten: €8,-
Aanmelden: www.restovanharte.nl/locaties/middelburg
Liever bellen? Reserveringslijn: 0900-900 30 30 (ma-vr 9.00 tot 12.30 uur)
Iedereen is welkom om gezellig andere mensen te ontmoeten en te genieten van een gezond driegangendiner.

Samen eten - Resto VanHarte
Dinsdag 18.00 uur, SVRZ 't Gasthuis
Noordpoortplein 2, Middelburg

Kosten: €8,-
Aanmelden: www.restovanharte.nl/locaties/middelburg
Liever bellen? Reserveringslijn: 0900-900 30 30 (ma-vr 9.00 tot 12.30 uur)
Iedereen is welkom om gezellig andere mensen te ontmoeten en te genieten van een gezond driegangendiner.

Nieuw!

Inlooppunt Verlies en Rouw – Zeeuws verlies

Woensdagochtend 10.00- 12.00 uur
Zeeuwse Bibliotheek Middelburg
Info Plaza

Kosten: Geen kosten
Aanmelden is niet nodig, vrije inloop.

Bijeenkomsten – Zeeuws Weerzien

Zie achterzijde van deze krant voor alle data en locaties of kijk op www.zeeuwsweerzien.nl/leestteams.

Kosten: Geen kosten (sommige locaties vragen een bijdrage voor een kopje koffie of thee).
Kom langs op één van de locaties.
Vrijwilligers van Zeeuws Weerzien zijn aanwezig en gaan graag met u in gesprek over het thema van deze krant. Wij horen uw verhalen graag!

Activiteiten en cultureel aanbod - Vier het Leven
Diverse locaties en tijden

Kosten: Ja, per activiteit verschillend
Aanmelden: www.4hetleven.nl/activiteiten
Stichting Vier het Leven organiseert culturele activiteiten voor ouderen waarbij alles is geregeld om zorgeloos te genieten. Onze vrijwilligers halen de ouderen thuis op en samen gaan zij gezellig naar een theatervoorstelling, de film, een concert of naar een museum. Er zijn ook online bijeenkomsten.

Online cursus tuinvogels: deel 12 Grote Bonte Specht - Vier het Leven
Woensdag 22 april 14.30-15.30 uur

Kosten: Geen kosten
Aanmelden: via kantoor 035-5245156 of via www.4hetleven.nl

Online culturele apotheek – Samen lezen - Vier het Leven
Vrijdag 24 april, 11.00-12.00 uur

Kosten: Geen kosten
Aanmelden: via kantoor 035-5245156 of via www.4hetleven.nl

Matinee: De glimlach van een kind- 100 jaar Alberti – Vier het Leven
Zaterdag 23 mei 2026, 14.30-17.00 uur
Dorpshuis te Rilland

Kosten: 37,50
Opgeven via kantoor 035-5245156 of online www.4hetleven.nl

Vrijwilliger in beeld

Judith van den Dries (Middelburg) is al drie jaar vrijwilliger bij De Luisterlijn, de organisatie die 24 uur per dag anonieme emotionele steun biedt. Ze doet haar werk vanuit huis of vanuit het regionale kantoor, al blijft de locatie om veiligheidsredenen geheim. „Ik neem mijn vrijwilligerswerk echt serieus. Er wordt op je gerekend,” zegt Judith.

De Luisterlijn werkt met korte diensten van twee tot vier uur. Vrijwilligers plannen zelf hun rooster en draaien minimaal één nachtdienst per maand. Judith begeleidt daarnaast ook nieuwe vrijwilligers als mentor. „Ik kom uit het onderwijs, dus dat vind ik geweldig om te doen. Het is bijzonder om te zien hoe verschillend mensen zijn én hoe iedereen op zijn eigen manier waardevol kan zijn.”

Over haar gesprekken vertelt ze: „De kern is luisteren. Echt luisteren. Veel mensen zijn eenzaam en hebben behoefte aan contact. Soms is dat zwaar, maar het geeft ook veel voldoening. Je kunt iemand in één telefoontje echt een stukje verlichting bieden.”

Ze maakt indrukwekkende gesprekken mee, van mensen die worstelen met eenzaamheid tot bellers met suïcidale gedachten. „We worden goed getraind om met zulke situaties om te gaan. Vaak kun je door rust te brengen en mee te denken al veel betekenen.”

Maar het zijn niet alleen zware verhalen. Judith lacht: „Soms help ik iemand die voor het eerst in veertig jaar weer met de trein moet reizen. Dan zoek ik gewoon even de vertrektijden erbij. Dat soort kleine dingen kunnen iemands dag maken.”

Judith en haar man begonnen tijdens corona als vrijwilliger. „We wilden iets betekenen voor de maatschappij. En dit werk geeft zó veel terug. Mensen zeggen vaak: ‘Als jullie er niet waren, weet ik niet wat er van me terecht kwam.’ Dan weet je waarvoor je het doet.”

Dit interview is eind november 2025 door Vizita uitgevoerd en gepubliceerd in de Middelburgse & Veerse Bode. Met toestemming geplaatst door De Luisterlijn.

humanitas
80 jaar

Humanitas Zeeland

Een luisterend oor achter elke voordeur
Bij Humanitas Zeeland staan vrijwilligers klaar voor iedereen die tijdelijk steun kan gebruiken. We bieden vriendschappelijk huisbezoek voor wie zich eenzaam voelt en thuisadministratie voor wie moeite heeft met papieren en regelzaken.
In een provincie waar veel ouderen op zichzelf zijn aangewezen, maken onze vrijwilligers het verschil: ze komen thuis langs, luisteren, helpen en zorgen dat mensen weer overzicht en verbinding ervaren.
Door samen te werken met andere organisaties zien we sneller wat er achter de voordeur speelt en schakelen we de juiste hulp in. Zo voelt elke Zeeuwse senior zich gezien én gesteund.

Website: www.humanitas.nl/zeeland

Stichting Vier het Leven

Samen maken we het leven van ouderen weer sprankelend
Met onze volledig verzorgde uitstapjes – inclusief vervoer, begeleiding en gezellig gezelschap – maken we het voor ouderen eenvoudig om weer onbezorgd op pad te gaan. Een middag of avond uit wordt zo opnieuw iets om naar uit te kijken.

Liever iets vanuit huis doen? Ook dat kan. Met onze digitale koffiemomenten brengen we voor ouderen online lezingen, seniorencolleges en koffiemomenten. Zo blijft er altijd iets leuks om naar uit te kijken.

Cultuur verbindt, verrijkt en doet leven.

Stichting Vier het Leven

Website: www.4hetleven.nl

Wilt u meer weten over onze aangesloten organisaties, activiteiten in uw buurt of mogelijkheden om vrijwilliger te worden? Neem dan gerust en geheel vrijblijvend contact met ons op.

E-mail: mail@samensterkzeeland.nl
Facebook: [samensterkvoorzeeuwse senioren](https://www.facebook.com/samensterkvoorzeeuwse senioren)

Lezers stuurden massaal foto's van huisdieren naar de redactie en niet alle verhalen konden worden geplaatst. Maar voor foto's van een aantal snoezige huisdieren hadden we nog wel een gaatje.

Cornish Rex poezen die Cor Boeije en zijn vrouw haalden uit de cattery in Middelburg.

Ina Walhout uit Arnhem kocht hamster Knabbel in een dierenzaak in Middelburg. Anderhalve week later leek het wel of er wormen in haar buik zaten, maar dat bleken haar jongen te zijn: zes stuks

Hans van der Stel uit Maastricht smokkelde een katje mee uit het Zwarte Woud dat Loedertje werd genoemd, naar een kat in Jan, Jans en de Kinderen

Een gedresseerd kauwtje dat met de pot mee eet

Een gevleugelde vriend. Nee, niet een maatje achter de piano maar een echte vogel. Zo eentje die je niet meteen verwacht als huisdier. Toch blijkt vooral de kauw er in te slaan zich te binden aan mensen. Door zijn hoge intelligentie heeft ie snel in de gaten wie goed voor hem is en waar hij lekker eten krijgt.

Dat ervoer Piet van Frayenhove uit de Zuidlandstraat in Terneuzen toen hij in 1978 bij een collega een vogel ophaalde, die daar was komen aan vliegen. De vogel was fel en vals en bracht het eerste jaar door in een kooi. „In die tijd heb ik veel tegen hem gepraat en ben ik veel met hem bezig geweest”, vertelde Van Frayenhove in december 1980 aan de PZC. Na verloop van tijd werd de kauw rustiger en mocht ie in de kamer fladderen. Nadat het baasje toch een beetje medelijden kreeg met zo'n grote vogel in een kleine kooi liet hij hem los in de tuin. De vogel vloog weg naar het laatste huis in de straat en het idee was dat hij nooit meer terug zou komen.

Fietsstuur

Maar de kauw keerde terug en leerde al snel dat er een koekje in zijn kooi werd gelegd, tot zelfs dat niet meer nodig was om zijn terugkeer te organiseren. „Als ik van mijn werk thuiskom en hij zit toevallig ergens in de buurt dan vliegt hij me tegemoet en komt dan de laatste meters op mijn fietsstuur zitten” ‘Kauwtje’ zoals hij werd genoemd ging regelmatig

op strooptocht in de buurt. In de zomer kwam hij wel eens thuis met een theelepeltje of wasknijpers. Slechts een keer is hij echt even zoek geweest. Na een vakantie, die hij op een logeeraadres doorbracht, werd hij thuis weer in vrijheid gesteld. Mogelijk werd hij toen verjaagd door duiven uit de buurt, die met jongen zaten.

Advertentie

Van Frayenhove plaatste een advertentie en kreeg als reactie dat hij in een schuur bij een boerderij in de omgeving zat. „Toen ik in die schuur het bekende geklik met mijn tong liet horen en er ook nog een paar keer ‘kauwtje’ achteraan riep, zat hij zo weer op mijn schouder”, vertelde de eigenaar. Zo werd hij weer de attractie van de buurt, waar hij zich te goed deed aan vlinders, rupsen, bijen en wormen. Naast het eten dat hij kreeg, zoals fruit en een stukje kaas, zijn favoriet. „Er is eigenlijk niet veel wat hij niet lust”, aldus Van Frayenhove, „hij eet gewoon met de pot mee.”

Kauwtje op de arm van zijn baasje.

Seniorenwoningen met zorg & service op een uniek landgoed

Landgoed Rijckholt is een particuliere zorgorganisatie in het Zeeuwse Geersdijk, waar ouderen prettig en naar eigen wens kunnen wonen. Het landgoed biedt diverse woonvormen, zoals appartementen waar u zelfstandig kunt wonen en zorgvilla's met 24-uurs zorg en service.

Echtparen blijven samen

Ook als u of uw partner (nog) geen zorg nodig heeft, bent u beiden van harte welkom.

Niet meer verhuizen

Dankzij onze verschillende woonvormen kunnen we goed inspelen op uw zorgvraag. U blijft op het landgoed, omringd door vertrouwde gezichten.

Een eigen thuis

U heeft uw eigen appartement, uw eigen ritme en zorg op maat wanneer dat nodig is. Een fijne balans tussen privacy en gemeenschapsleven.

Benieuwd? Kom gerust eens kijken. Bel 0113-302100 of mail naar wonen@landgoedrijckholt.nl

LANDGOED
RIJCKHOLT

Calvlietlaan 11
4494 NZ Geersdijk
landgoedrijckholt.nl

Paardenknecht Eine: 'Ik ben twee keer getrouwd'

Op de foto staan Katse paardenknechten op versierde paarden opgesteld bij de Boomdijk in de Leendert Abrahamolder.

Hendrik uit Kats was paardenknecht. In de zomer begon zijn dag vroeg: om vier de haalde hij de paarden uit de wei. Ze kregen eerst te eten en te drinken en ondertussen nam hij zelf een kop koffie en at een boterham. Daarna roskamde hij de paarden.

door Jan de Jonge

Uit een kleine ruimte, die men het gereelkot noemde, pakte Hendrik het gareel, het hoofdstel, de kinketting, de leidsels en de rest van het tuig voor een span paarden. Elk paard had zijn eigen gepast tuig. Het bevestigen van dit tuig heette 'het inspannen van een paard'. Vervolgens ging de paardenknecht naar het land of spande de paarden voor een wagen om

naar de akkers te rijden. Daar werkte Hendrik ongeveer tot half tien. Dan spande hij de paarden weer uit en liet ze drinken en eten en nam hij zelf een boterham met koffie. Dat ritueel herhaalde zich een paar keer op een dag.

Voeren

Rond zes uur zat zijn werk er op, tenminste als de baas of zijn grote zonen thuis waren. Zo niet dan moest hij later in de avond, rond acht uur, terugkomen om de paarden nogmaals te voeren. Een paardenknecht kon later eerste knecht of opperknecht worden. Dan verdiende je anderhalve of twee gulden meer. Een beginnende paardenknecht moest leren eggen, slepen, zaaien, ploegen en met een wagen vol oogst ('n vol voer) te rijden. Hij leerde ook de trekpaarden bij zware inspanning op tijd te laten rusten. Bij het maaien van graan werden de paarden na drie

uur werken gewisseld zodat ze konden rusten en eten. Ook bij het ploegen moest er regelmatig gerust worden op het einde van de akker. Als je als paardenknecht met een volgelden wagen suikerbieten naar de Katse kade mocht rijden, was je volleerd.

Koster

Deze leerweg had Hendrik ook doorlopen. Hij kende de paarden door en door. Hij zei wel eens: „Ik ben twee keer getrouwd: eerst met Barendje en toen met de paarden.” Hendrik, roepnaam Eine, was getrouwd met Barendje Bouterse en woonde in de Kerkstraat in Kats, vlak bij de muziektent. Hij was tevens koster bij de kerk. Soms dommelde hij, zittend achterin de kerk, tijdens de preek wel eens in. Paardenknecht Hendrik Adrianse overleed in 1967, op 79 jarige leeftijd.

Aan de wandel met Cindy de geit

Wie Johan Torbijn heeft gekend weet dat hij een passie had voor siervogels. Hij was de medeoprichter van Vogelvreugd '79 in IJzendijke, een vogelvereniging die tot op de dag van vandaag actief is. Op tentoonstellingen kaapte Johan talrijke prijzen weg.

Wat 'm bewoog om een geit aan te schaffen is niet bekend. Als dierenliefhebber zorgde Johan ervoor dat het Cindy, zo heette het beestje, aan niets ontbrak. Daar hoorde een dagelijks wandelingetje bij. Daarmee oogstte de IJzendijkenaar het nodige bekijks. Bokkige kuren had ze niet, aan de wandel was Cindy zo mak als een lammetje. *Tekst en foto Peter Verdurmen.*

In Zierikzee voor schut gezet

Voor de uitvinding van het prikkeldraad door de Amerikaan Joseph F. Glidden in 1873, was het lastig om vee binnen de weiden te houden. Lagen er geen sloten, dan boden hagen of houtwalen uitkomst. Die waren soms niet afdoende, zodat er dieren ontsnapten.

door Willem Staat

Aan dat probleem herinnert een circa 30 m groot betonnen bouwsel aan de Regenboogstraat in Zierikzee. Dat is de laatste schut van Zeeland. Elders in het land spreekt men van 'schutkooi'. Het bouwsel in Zierikzee is in 2000 gerestaureerd en blijft zo behouden als herinnering aan het werk van de schutter. Veel gemeenten hadden zo'n functionaris. De schutter sloot loslopend vee op in de schutte. De eigenaar

kon zijn dier(en) na betaling van schutgeld meenemen. Ook moest de schade die loslopend vee aanrichtte, worden vergoed. Kwam de eigenaar niet opdagen, dan werd het vee verkocht. De spijlen in de schutte dienden om te voorkomen dat het vee werd gestolen. Omdat je van het ambt van schutter niet kon leven, was het gecombineerd met ander werk. De politie nam in de loop van de 19e eeuw het werk van de meeste schutters over. Volgens historicus Aad de Klerk herinnert de straatnaam Schotsehoek in Gapinge aan de schutte aldaar. Hij schreef een leuk boekje over het verschijnsel onder de titel 'Voor schut gezet'. Volgens Aad herinnert deze uitdrukking aan de schutte, waar je vee te kijk kon staan.

Voor schut gezet is verkrijgbaar in de Zeeuwse boekhandel voor 15 euro.

Haas als huisdier

Mevrouw D. Was-Louwerse uit Yerseke had in 1969 een heel bijzonder huisdier: een haas. Ze kreeg 'm van een jager toen 'ie nog maar een week oud was en voedde hem op tot een tamme haas. Hij kreeg babymelk uit een flesje, melkwied, koel en brood. Meestal zat het dier in een hok in de schuur, maar rond etenstijd kwam 'ie haastig naar de kamer, waar hij goede vrienden was geworden met de hond van de familie. Skippy, zoals het beestje heette, is waarschijnlijk een van de weinige hazen die een jager dankbaar is geweest. *Foto: PZC*

De schutskooi in Zierikzee. | Foto: privécollectie

Puzzel nummer 28: dieren

S M I A A G E P A P A T R ÿ S
 N O O I E V A A R P Y N O P B
 A S O V R E T S M A H E E O B
 G S P I N I R A E A M E E U W
 N E B E E E R I Z R N S N S U
 A L O G G T R E S D T Z A U A
 L O K I E A L N A E I A R M P
 S M E R N W R P R N H W E S P
 G R T A O E D N G O U D V I S
 N D K R T L V U A K O E E U K
 I N M T I D A T I A A H B H I
 R O O H N A R A K F L R K B K
 T H C E P S K K A O K I P E K
 E S I U M R E E L V L E Z E E
 T F E E R K N L S E K S T E R

© Louis Kesteloo

bok	geit	meeuw	oester	huismus
das	haas	otter	patrijs	kanarie
kat	hond	paard	reiger	eekhoorn
kip	pauw	ekster	specht	ooievaar
mol	pony	karper	varken	papegaaï
vos	slak	kikker	bunzing	hazelworm
duif	spin	kreeft	garnaal	ringslang
eend	wesp	marter	goudvis	schildpad
ezel	bever	mossel	hamster	vleermuis
gans				

In het letterveld zitten horizontaal, verticaal en diagonaal 46 diernamen verstopt. Na het wegstrepen hiervan blijven er elf niet-gebruikte letters over. Deze vormen, in de leesrichting, het oplossingswoord.

Puzzel mee en win

Stuur uw oplossing inclusief uw adresgegevens vóór 15 juni 2026 naar puzzel@zeeuwsweerzien.nl of Postbus 33, 4350 AA Veere.

Onder de goede inzenders verloten wij drie 'Albums van de redactie van Zeeuws Weerzien', met bijzondere verhalen bij oude foto's. Als unieke hoofdprijs kunt u het boek 'Voor schut gezet' winnen, geschreven door Aad de Klerk (uitgeverij Den Boer de Ruiters). Het boek beschrijft de geschiedenis van de vroegere schutte waar loslopend vee tijdelijk kon worden gestald ofwel voor schut gezet. De auteur zal de prijs zelf uitreiken aan de winnaar.

Prijswinnaars puzzel 27

De juiste oplossing was: Familiereünie. Terecht merkten sommigen van u op dat er een trema op de u hoort. Maar ook zonder trema rekenden wij uw inzending goed. Uit de vele e-mails maar ook prachtige ansichtkaarten zijn de volgende winnaars geloot: Mevr. C. Bierens, Geersdijk; S. de Gardeijn, Schoondijke; M. Jung, Zaamslag. Zij krijgen hun prijs toegestuurd. De roman 'De zwarte poel' van Jan Vantoortelboom, ter beschikking gesteld door Uitgeverij Cossee, is gewonnen door mevr. A. van Reek in Driewegen. Wij nemen contact met u op voor de uitreiking van de prijs door de auteur.

Fans winnen boek van Jacqueline Midavaine

Henk, Geraldine en Femke Wijkstra met Jacqueline Midavaine (tweede van links). Foto: Hanneke de Vroe

Het zal je maar overkomen: je bewondert iemand en dan win je een boek van die persoon als hoofdprijs van puzzel 26 in Zeeuws Weerzien. De familie Wijkstra uit Middelburg, en dan vooral Geraldine (70) die de puzzel oploste, is fan van Jacqueline Midavaine sinds ze in de nieuwsbrief van de Zeeuwse Bibliotheek als bekende Zeeuwse werd geportretteerd.

door Margreeth Ernens

Het ging in die nieuwsbrief van vorig jaar om het boekje dat Jacquelines dochter had gemaakt. (Lucht)fotojournalist Jacqueline had daar zelf nog het een en ander aan toe te voegen en dat resulteerde in haar eigen

boek 'Vliegen 1000 voet & hoger 1960-2000, een fotografisch verslag' dat ze in eigen beheer liet drukken.

Dagboek

„Het is een soort dagboek, ik vertel het verhaal vooral met mijn foto's”, aldus Jacqueline Midavaine in de Korenmaat in Veere tijdens een leesbijeenkomst van Zeeuws Weerzien. Daar overhandigde ze een gesigneerd exemplaar aan Geraldine, haar man Henk (72) en hun dochter Femke (46). Zeeuws Weerzien-secretaris Hanneke de Vroe vertelde dat de familie met gejuich had gereageerd op haar boodschap dat ze het boek hadden gewonnen. Geraldine leest alle themanummers van Zeeuws Weerzien en stuurt altijd de oplossing van de puzzel in. Haar dochter Femke vertelde dat zij ook van vliegen houdt en met haar vader een rondvlucht in een helikop-

ter heeft gemaakt. „Dat was helemaal geweldig! Je zag heel Vlissingen en Souburg uit de lucht!”

Bert Haanstra

Het boekje van Jacqueline bevat ook foto's uit Veere, toen Bert Haanstra daar filmopnames maakte (1960). Jacqueline en haar partner Anton waren door burgemeester W.L. den Beer Poortugaal speciaal uitgenodigd om erbij te zijn. „Ik ben ook blij dat ik de sluiting van de Veerse Gatdam mocht meemaken”, vertelde Jacqueline. Op één van de foto's van de aanleg van de dam is zij met haar zus Addie in badpak te zien. „Dat moet 1959-1960 zijn geweest. Op dat stuk terrein mocht nog niemand komen in verband met drijfzand, dus Addie en ik gingen daar zonnen op een badlaken. Anton heeft daar een 'nieuwsfoto' van gemaakt, want een foto laat meer zien dan woorden kunnen vertellen.”

Gedenkwaardige trip Medioburgum

In Zeeuws Weerzien nummer 26 stond in de rubriek **Wat Weet U Er Nog Van?** een oproep van Jacqueline Midavaine met een foto uit 1964 van de dansgroep Medioburgum uit Middelburg voor een vliegtuig van Martinair. **Ad de Priester uit Middelburg herkende zich op die foto: hij was toen 19 en staat links met zijn accordeon.**

Jacquelines levenspartner, Anton Slagboom regelde een chartervlucht (de eerste van Martinair) om de groep van Amsterdam naar Corfu te brengen voor een optreden. „Van daar ging het met een bus naar Lefkasz over een eng smal weggetje langs ravijnen en kliffen. Mijn zus durfde niet te vliegen en is met de trein gekomen, een reis van vijf dagen”, vertelde Ad de Priester tijdens de leesbijeenkomst in Veere. „En o ja, de groep was voor 20 miljoen gulden verzekerd in verband met al dat goud van de klederdracht.”

Op de originele foto's die Jacqueline liet zien, staan ook de Griekse reder Aristoteles Onassis en de beroemde operazangers Maria Callas, zijn toenmalige

partner. „Die kwamen met veel tumult in een rij auto's aan. De mensen die vooraan zaten voor onze voorstelling moesten opkassen, want daar wilden zij zitten. Een van onze dansers had een dag eerder op een zee-egel getrap en kon dus niet meedoen. Zijn klompen werden ten geschenke gegeven aan Onassis en Maria Callas.” De hele reis maakte veel indruk op Ad. Ook hij heeft het boek 'Vliegen 1000 voet & hoger 1960-2000, een fotografisch verslag' van Jacqueline Midavaine gekregen. Ad herinnert zich Jacqueline nog van vroeger, want toen hij zeven jaar was woonden ze vlak bij elkaar.

En er was nog iets opmerkelijks. Ad las in Zeeuws Weerzien nr 27 ook het verhaal van Mystic Marco, de thuisgoochelaar. En laat hij nu als 13-jarige de muzikale ondersteuning bij diens optredens hebben gedaan. Zo bracht de krant bij hem weer veel herinneringen boven.

Bijzondere avonturen van de boodschapper bij uitstek

De postduif diende eeuwenlang als boodschapper, maar tegenwoordig is de vogel vooral een hobby. De duivensport beleefde in de jaren 50 tot 80 in de vorige eeuw zijn hoogtepunt. Zeeland telde vele postduivenhoudersverenigingen (vaak met de naam De Postduif), die tijdens het vliegseizoen hun duiven losten in Frankrijk en België.

door Margreeth Ernens

's Winters hielden de clubs zich bezig met tentoonstellingen, waar vette prijzen als een TV, koelkast of fiets konden worden gewonnen. De winnaar was vaak op uiterlijk gefokt en geen echte postduif. De wedstrijdduif gold als 'het renpaard van de kleine man'.

De keerzijde van de wedstrijden was dat een duif een zaadeter is die onderweg foerageert. Dat leverde in 1950 in de Zeeuws-Vlaamse polders veel schade op. Er werd dan ook bij de raad Axel een voorstel ingediend om tussen 1 maart en 1 mei de vluchten te verbieden. Maar in verband met de al afgegeven vergunningen en omdat men 'de burger zijn hobby niet wilde afnemen', werd het voorstel afgeschoten ook omdat veel Belgische postduiven de schade veroorzaakten.

Foto: De Stem 22 augustus 1978

Duivenmelkers hadden het dus niet makkelijk. In 1956 kreeg een duivenmelker in Gelsenkirchen een postduif met brief bezorgd, waarin stond dat als hij zijn zeven ontvoerde duiven wilde terugkrijgen, hij een losprijs van vijftig Mark moest meegeven aan de meegebrachte duif. De gedupeerde wendde zich tot de politie, die daarop de duif, voorzien van kleurige linten, losliet en volgde met een sportvliegtuig. De duif vloog direct naar het huis van de gijzeln-

Postduif doffer. | Foto: Jens Freitag Wikimedia Commons

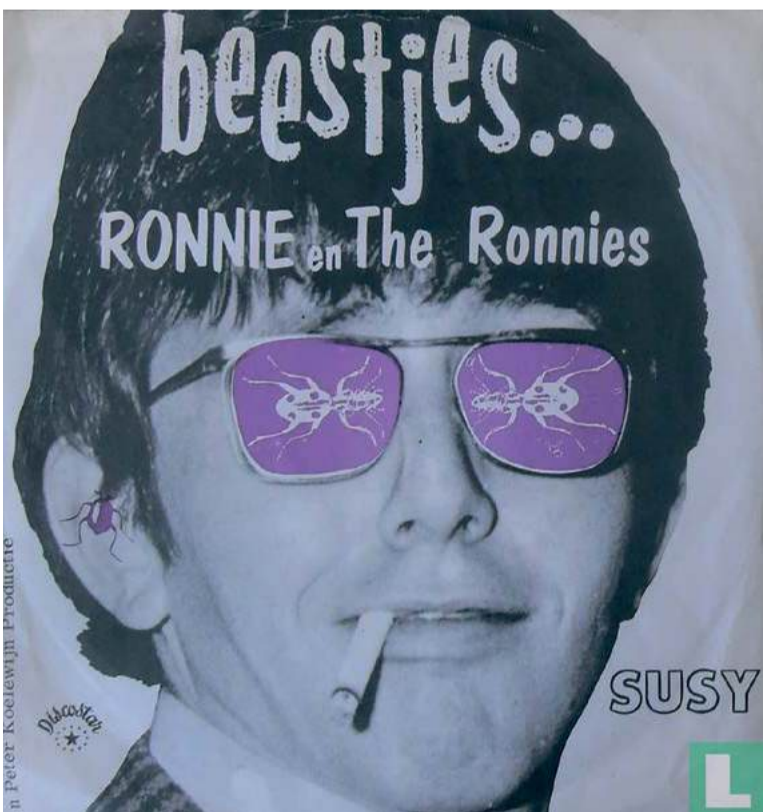
mer, maar die had het hazenpad gekozen toen hij in de krant het plan van de politie las. Duiven haalden geregeld de krant met hun avonturen. Begin jaren zestig bracht een inwoner van 's Gravenzande zijn vrouw naar het ziekenhuis in Delft, waar ze een operatie moest ondergaan. Hij liet een postduif in een mandje achter. Een verpleegster schreef na de operatie op een briefje dat alles goed was verlopen, bevestigde dat met een ringetje aan de poot van de duif

en liet de vogel los. Twintig minuten later kreeg de man uit 's Gravenzande het goede nieuws. In San Francisco vroeg een duivenmelker in 1961 zijn vriendin ten huwelijk door bij haar een brief, twee dozijn rozen, een fles champagne en een postduif te laten bezorgen. Als ze ja zei, hoefde ze alleen de postduif los te laten. En dat deed ze.

In augustus 1978 meldde De Stem dat een driejarige postduif uit Koewacht een ei had gelegd

ter grootte van een kippenei, volgens kenners een uitermate zeldzame gebeurtenis. Of het ei is uitgebroed vermeldt de historie niet.

Er stond soms ook veel geld op het spel. Een koppel (een doffer en een duivin) kan al voor ongeveer 25 euro worden gekocht. Maar sommige duiven gaan voor een recordbedrag in andere handen over: New Kim, een topduivin van kwekers in de provincie Antwerpen, is in 2020 geveild voor 1,6 miljoen euro.

Allemaal beestjes

Het lijkt een ongebruikelijke combinatie: dieren en alcohol. Maar een blik in het verleden leert dat het regelmatig voorkwam. Zwarte Kip advocaat, bijvoorbeeld. Omdat er nu eenmaal veel eieren in advocaat gaan. En wat te denken van de 'kater'. Die ellendige klachten na een avondje stappen. In 1967 werd er zelfs een liedje uitgebracht over dat verschijnsel: bedoeld als waarschuwing tegen overmatig drankgebruik. 'Beestjes', van Ronnie en The Ronnies. 'Weet je wat ik zie als ik gedronken heb? Allemaal beestjes.' Het lied stond 14 weken in de Nederlandse Top 40.

De hond liet zich niet foppen

Mijn opa Marinus van Gorsel woonde tot zijn overlijden (1970) in een klein arbeidershuisje aan de Westvest in St. Maartensdijk. Behalve een klein stukje pachtland wat hij beheerde, hield hij achter zijn huisje enkele dieren als bijverdiensje. In het boekje 'Jewannes vertelt' (W. van Gorsel, eigen uitgave, 1997) vertelt mijn vader Johannes van Gorsel (1922-2014) hierover.

door Wim van Gorsel

Ons varken was ons grootste bezit. Die werd altijd in november als biggetje gekocht van een handelaar op de markt. Dat kostte ons een gulden of twaalf. Daarna werd hij een heel jaar vet gemest. Van ons land kreeg hij altijd de opgespaarde kleine aardappelen, in de volksmond ook wel de 'vearekenspetoaten' genoemd. Deze werden in een grote pot gekookt en gemengd met wat geitenmelk. Verder kreeg hij alle etenoverschotten van de maaltijden.

Als het jaar bijna voorbij was, in november, kwam de slachter ons varken altijd ophalen. Hij was

dan inmiddels 400 tot 500 pond zwaar en rijp om geslacht te worden. Het beest werd dan lopend naar de slachtplaats geleid. Nadat het was gedood en het haar eraf gebrand werd het met een rolslee naar huis gebracht en daar door de slachter in stukken ontleed. De slachter wist dan precies welk deel waarvoor bestemd was.

Geitenmelk

Onze geiten hielden we voor de melk. Elke dag dronken we daar wel wat van. Dat was zeer gezond want een geit eet alleen maar zuiver, onvervuild voer. Voor de eieren hadden we natuurlijk de kippen. Vader was er altijd alert op dat ze bleven leggen, want anders moest zo'n beestje geslacht worden. Dat klusje liet hij mij meestal opknappen. Dan legde ik 'm op een paal en sloeg de kop eraf. Daarna moest je 'm in lauw water dompelen, dan gingen de veren er makkelijk af.

Nadat we in augustus door onze voorraad varkensvlees heen waren, slachtten we af en toe ook nog wat konijnen. Toch hielden we deze beesten meer voor de verkoop. Als het dan tegen het eind van het jaar liep hadden we wel 80 tot 100 konijnen gefokt.

Die gingen allemaal naar de kerstmarkt in Rotterdam. Daar leverden ze altijd goed geld op. Soms hielden we daar wel een paar honderd gulden aan over.

Ongedierte vangen

Af en toe kwam vader ook wel eens thuis met een hond. Die had hij dan voor een paar kwartjes bij een boer op de kop getikt. Zo'n beest werd door ons gehouden om ongedierte te vangen. Maar hij moest wel goed zijn werk doen, want vader en moeder konden geen kostgangers gebruiken. Zo weet ik nog wel dat vader op een gegeven moment van een hond af wilde omdat hij te lui werd. Dus nam hij 'm op een dag op de fiets mee naar Tholen en ging met het pontje verder naar Bergen op Zoom. Op de Antwerpsestraatweg gekomen joeg hij 'm weg en zag 'm verder niet meer. Toen hij 's avonds thuis kwam zei hij tegen moeder dat ze nu toch eindelijk eens van die hond verlost waren. 'Ja, dat had je gedroomd', zei moeder. 'Hij ligt al een halve dag achter de kachel te slapen'. Dat beest was vanuit Bergen op Zoom de Eendracht overgezwoomen en was als een speer weer naar St. Maartensdijk gelopen...

Een paardenkracht op vier benen

Eén PK, daar deed mijn vader vroeger al het werk mee op het land rondom de boerderij. Die paardenkracht was een Belgisch trekpaard. Dat had bijna iedereen in de wijde omtrek. Het eerste paard dat in 1951 voet op de boerderij zette heette Nora. Ze had een mooie bruine kleur en ze was heel sterk.

door Johanna Brouwer

Nora trok in het najaar de ploeg en in het voorjaar de eg en de zaaimachine. Daarna kwam de brietskrats, een landbouwwerktuig dat bestond uit drie grote geschakelde gietijzeren rollen en dat eigenlijk Cambridge Wals heette. Maar dat woord was voor een kleuter van twee nog een beetje te moeilijk om uit te spreken en goed te onthouden. En omdat mijn vader er niet van hield om woorden te versimpelen ontstond het woord brietskrats. Zo heeft het ding geheten totdat het verkocht werd in 1983.

Suikerbieten

Nora trok ook de Miedema bandenwagen overal naar toe. In de jaren '50 en '60 werd de wagen gevuld met suikerbieten. Die schepten mijn vader en de knecht met een riek van het land zo - hup - op de wagen. Daar lag dan al het bietennet op. Als de wagen vol was, stapte Nora de volgende dag naar de Loskade in Middelburg waar de bieten in een vrachtschip gehesen werden. Het bietennet werd aan een hijskraan vastgemaakt en daarna zwaaiden de bieten zo het ruim in. Het lege net kwam weer netjes op de wagen terecht.

Dat was een leuk uitstapje voor Nora, want op asfalt en straatstenen rijdt zo'n bandenwa-

gen best lekker. In ieder geval een stuk minder zwaar dan op slikkerige kleigrond. In de jaren '70 veranderde dat allemaal: er kwam een grote bietenrooier met een lege wagen over het erf gereden en als die na een paar uur volgeladen weer wegreed, toeterde de bestuurder nog even. De rekening kwam met de postbode.

Nora zorgde er ook voor dat het hooi en de strobalen in de schuur belandden. In de eerste jaren ook de graanschoven en de erwten- en bonenooft. Die werden dan later in de herfst in de schuur gedorst met een ingehuurd dorsmachine.

Crêpepapier

In de zomer ging Nora naar het ringrijden op het Molenwater in Middelburg. Ik had van crêpepapier pomponnetjes geprutst en die bonden we in haar manen. Onze knecht (zo noemde je een medewerker in die jaren) borstelde haar vacht nog even op en dan gingen ze samen naar de stad. 's Middags gingen we dan even kijken. Ik kreeg een ijsje en Nora kwispelde vrolijk met haar staartje.

Nora vond het prima als ik op haar rug zat. Mijn moeder hield het hoofdstel goed vast. | Foto: privéarchief Johanna Brouwer

Goudvis is een beetje Zeeuws

In het plantsoen aan het Havenpark in Zierikzee staat voor het huis op nr. 35 een beeldje van een man met een goudvis in de hand. Het herinnert aan de hier ooit wonende arts Job Baster. Hij introduceerde de goudvis in Nederland. Die vis zou je dus een beetje Zeeuws kunnen noemen.

Baster (1711-1775) importeerde de vissen uit Engeland. Hij slaagde erin ze te kweken in diverse kleuren. Naar verluid leerde Baster de goudvissen ook kunstjes en beschikte hij over diverse recepten om ze te bereiden als lekkernij.

De zeer geleerde arts hield zich ook bezig met botanica, zoölogie, astrologie en meteorologische waarnemingen. Alsof dat allemaal nog niet genoeg was, verzamelde hij ook nog schelpen. Daarvan getuigt het door hem gemaakte weelderige schelpenbuffet in het Stadshuis-

museum. Zierikzee eert Baster behalve met het beeld ook met een straatnaam.

Komen poesjes uit bruine bonen?

Toen ik nog heel klein was, meer dan 75 jaar geleden, hadden we thuis een poes. En ik wilde graag jonge poesjes, zo lief. Dus ik vroeg of dat ging lukken. Mijn moeder zei dat ik dan 's nachts een handje bruine bonen bij de poes moest neerleggen,

dat zou helpen. En waarachtig, de andere dag, een nestje kittens! Wat was ik blij... Slimme moeder had ik. Tegen jullie gezegd, ik heb de eerste jaren van ons trouwen weinig bruine bonen gegeten. Toch verkeerd voorgelicht? JM

Slingeraap kiest voor de vrijheid

De heer G. in de Korte Kerkstraat in Terneuzen had sinds 1962 een slingeraap als huisdier. Die verbleef in een kooi, maar mocht altijd aan de vrijheid ruiken als bij een schoomaakbeurt van het hok de keuken voor even zijn verblijfplek werd.

Altijd ging hij na het schoonmaken braaf mee terug naar zijn vaste onderkomen, maar in augustus 1966 weigerde hij dat pertinent. Toen de eigenaar zachte drang uitoefende werd zijn huisdier zo agressief dat hij de eigenaar zodanig verwondde dat de dokter er aan te pas moest komen. In alle consternatie had het slingeraapje kans gezien te ontsnappen naar het dak van de burens. Omdat de eigenaar vreesde dat daar schade zou worden aangericht, werd politie erbij gehaald om het dier 'buiten gevecht' te stellen. Een scherp-schutter zag, aldus De Vrije Zeeuw, maar één oplossing en schoot het dier dood.

Wat weet u er nog van?

Wilt u reageren op een artikel uit deze krant? Stuur uw reactie naar redactie@zeeuwsweerzien.nl of Postbus 33, 4350 AA Veere. De redactie behoudt zich het recht voor om uw inzending in te korten of te redigeren.

Muh ebbe un tiekje

Eind jaren 90 bezorgde ons hondje Pluis mijn familie in Sirjansland een wel heel bijzonder huisdier. Pluis had eerder op een Brabantse boerderij geleefd en stropen was zijn tweede natuur. Tijdens het uitlaten die bewuste dag bleef hij erg lang weg. Plotseling kwam hij aan met een puntgaaf, warm ei in zijn bek en wij vermoedden dat hij een broedende kip had verjaagd. Ik stopte het ei onder mijn shirt. Thuisgekomen informeerde ik of mijn ouders wellicht een broedzieke hen hadden. Dat was niet het geval, maar één van hun duiven was niet van haar nest te slaan en dus legde ik het ei onder haar. Enige tijd later werden we gebeld door mijn moeder met

de mededeling: 'Muh ebbe 'un tiekje' (we hebben een kuikentje). Wij op kraamvisite. Het kuikentje bleek een vrouwtjesfazant te zijn. Ze werd Joepetee genoemd en groeide op in een grote caviakooi. Madame at graag ei, gebakken of gekookt dat maakte haar niet uit, appelmoes, vla, sla. Alhoewel ze ook speciaal fazantenvoer kreeg, ging haar voorkeur toch uit naar echt mensenvoer. Ging ma op vakantie, dan ging Joepetee met kooi en al mee. Samen met hond en poes zat zij gezellig op de achterbank in de auto. Zij had een luizenleven. Joepetee heeft de respectabele leeftijd van 9 jaar gehaald.

Joke Goudzwaard

Verliefd op de muis

We hadden drie tamme muizen in een grote plastic kooi met molentjes, buizen en trapjes. Ik nam de kooi geregeld mee naar school waar hij op een kast stond zodat de kinderen de muizen bezig zagen. Maar net als bij mensen maakte er één steeds ruzie.

Om Piet, de zachtaardigste muis, te beschermen zetten we hem tijdelijk apart in een schoendoos. Op een stormachtige avond moesten we verhuizen en Piet zou als laatste meegaan.

Mijn man zette hem even op het dak van de auto en ja, bij het nieuwe huis gekomen bleek de doos verdwenen. Hij terug. Halverwege trof hij de schoendoos, zonder Piet. Die zat bibberend in de regen en de wind en liet zich wat graag oppakken. Wat een opluchting, je gaat toch van zo'n muis houden. Zijn achterpootje bleek geblesseerd maar dat kwam vanzelf goed en we hebben nog zeker een half jaar van hem mogen genieten. *Cobi de Lange, Koudekerke*

Met terugwerkende kracht

In Zeeuws Weerzien nr. 18 is mijn vader Jan als terreinbeheerder van vliegveld Vlissingen genoemd. Dit was echter zijn vader Willem.

Het lijkt me ook dat op het vliegveld geen jongens mochten lopen, als het vliegtuig geland was. Dank voor uw blad, waar ik ieder kwartaal naar uitzie. *Mevr. de Koning-Castel, Bruinisse*

Kat in de zak

Tijdens de leesbijeenkomst in Middelburg vertelden deelnemers dat er aan het einde van de oorlog geen kat meer was te zien. Omdat konijnen schaars werden, kwamen handelaren op het idee om katten zonder kop en poten als konijnenvlees te verkopen. Omdat er geen kleurverschil is, merkte men het niet. Na de oorlog werden katten vooral in huis toegelaten als voetenwarmertje. Slaapkamers waren onverwarmd en dekens niet genoeg voorradig. Een kat fungeerde als handige kruik.

Een goed opgevoed konijn

Onze vroegere buurman fokte konijnen. Het was 1959 en rond de Kerstdagen nam mijn moeder er een mee naar huis omdat ze het zielig vond dat hij anders zou worden geslacht. Hij mocht bij ons in de kamer rondlopen. Heel bijzonder voor die tijd. We noemden hem Keesje. Mijn moeder heeft het konijn zelfs zindelijk gekregen. Zodra hij zijn behoefte moest doen, bracht ze hem naar de wc met granieten vloer. Die was makkelijk schoon te houden. Keesje leerde snel en ging voortaan uit zichzelf 'naar het toilet'. Op de foto ons gezin met de nieuwe aanwinst. Ik sta rechts op de foto, mijn oudere zus zal de foto hebben genomen want die staat er niet op. *Mevr. Anderiesse, Middelburg*

Reddingsactie

Bij toeval ontdekte mijn man, bijna zestig jaar na de watersnoodramp, een unieke foto van ons oude huis in de Beeldbank van gemeente Schouwen-Duiveland. Op de foto is mijn vader, Joh. Schietekatte, in een bootje te zien (2e van links). In de nacht van 1 februari 1953 klampte ons gezin zich lange tijd vast aan dit steile dak. Wij werden met een roeiboot gered door mosselvisers uit Zierikzee. Als 8-jarige smeekte ik of de kat, die nog op

zolder zat, ook mee mocht. Maar er werd geen aandacht geschonken aan mijn vraag. Later is mijn vader verschillende keren teruggegaan met een roeiboot om het diertje te vangen. Dat lukte niet, maar hij liet wel voer achter. Het angstige dier werd uiteindelijk door de Dierenbescherming gered. De kat is nog een aantal jaren bij onze familie geweest. Maar de schrik zat er goed in. Als het hard regende, zocht ze een veilig heenkomen, hoog bovenop een kast. *(Adri en) Mieneke Leijdekkers, Nieuwerkerk*

Zwangere hamster

Ons dochttertje van 8 kreeg in 1974 een hamster aangeboden door een vriendinnetje. Zij hadden er meerdere en konden er best één missen. Wij hadden nog nooit huisdieren gehad en vonden het goed, maar niet nadat ik eerst naar de winkel van Traas in de Noordstraat in Middelburg was gegaan om een kooitje, zaagsel en voer te halen.

Op een ochtend kregen we het beestje, niet zo groot maar aardig om te zien. We zetten hem

op een laag boekenkastje zodat we hem goed konden bewonderen. De andere dag bleek de hamster reeds bevallen van zes kleine roze nakomelingen. Voor het einde van de avond had de hamster ze opgegeten. Iemand die er verstand van had, zei later dat de kooi beter in de schuur had kunnen staan, voor de broodnodige rust. Onze hamster heeft nog een half jaar geleefd. Daarna hebben we nooit meer huisdieren gehad. *C.A. de Looff, Middelburg*

Helaas kunnen wij niet alle reacties plaatsen.

Wij bewaren uw inzending wel, ter inspiratie voor toekomstige edities.

Op onze website treft u ook herinneringen van lezers: www.zeeuwsweerzien.nl, tabblad 'van lezers'.

Veel leesplezier!

Samen lezen en herinneren

Uitnodiging

Wat weet u er nog van?

Een cavia in een kooitje, een konijn in een hok, een goudvis in een kom, een poes op schoot... In de loop van de vorige eeuw werd het houden van dieren als gezelschap in huis steeds gebruikelijker. Een 'beest' werd een maatje. Hoe ging het er vroeger in uw familie aan toe, wat kunt u zich herinneren van dieren in en om het huis? Wij horen uw verhalen graag!

Geef u op voor een bijeenkomst

Kom langs op één van de locaties verspreid over Zeeland. Vrijwilligers van Zeeuws Weerzien zijn aanwezig om u welkom te heten met een kopje koffie of thee. Zij gaan graag met u in gesprek over het thema van deze krant. Uw herinneringen vormen een goede aanvulling op de Zeeuwse verhalen die wij verzamelen.

Toegang

De toegang is gratis (inclusief kopje koffie/thee). Neem gerust een kennis of buurman/buurvrouw mee.

Aanmelden

U bent altijd welkom, dus kom gezellig langs. Heeft u vragen, neem dan contact op met Rina Cevaal via leesteam@zeeuwsweerzien.nl.

Kijk op www.zeeuwsweerzien.nl/leesteam voor actuele informatie en (nieuwe) bijeenkomsten bij u in de buurt.

In Kapelle komen mooie verhalen naar boven samen met redacteur Albert Kort.

Nieuwe locaties leesbijeenkomsten

Samen praten over vroeger: dat zorgt voor betekenisvolle ontmoetingen. Herkenbare, bijzondere, grappige maar ook serieuze verhalen om met elkaar te delen. Op diverse plekken verspreid over Zeeland gaan vrijwilligers van Zeeuws Weerzien in gesprek met ouderen over hun herinneringen aan het thema van onze krant. Er zijn maar liefst vier nieuwe locaties bijgekomen: de Brouwershof in Domburg, Vrouwensoos Cederhof in Kapelle, Zuss & Coffee in Koudekerke en Hof Mondriaan in Middelburg. Kies een locatie bij u in de buurt en sluit aan! Wij horen uw verhalen graag.

Uw steun is onmisbaar!

Ruim 60 vrijwilligers zijn met hart en ziel betrokken bij de samenstelling van deze krant en de organisatie van de leesbijeenkomsten. Om de krant gratis te kunnen blijven aanbieden, zijn wij afhankelijk van sponsors en donaties. U kunt ons op twee manieren steunen: door middel van het plaatsen van een advertentie in de krant (neem contact op via adverteren@zeeuwsweerzien.nl voor de diverse mogelijkheden) of door middel van een donatie: IBAN NL37 RABO 0336 2762 73

t.n.v. Stichting Zeeuws Weerzien. Uw gift wordt volledig ingezet voor de vormgeving, productie en verspreiding van de krant. Zeeuws Weerzien is ANBI genoteerd – uw gift is aftrekbaar van de belasting. Bent u jarig of heeft u iets anders te vieren? Vraag uw visite in plaats van cadeaus een bijdrage voor onze krant. Wij zijn blij met ieder bedrag! Want zoals we vroeger al wisten: alle kleine beetjes helpen. Namens het hele team 'DANKUWEL' voor uw gewaardeerde hulp.

Onze vrijwilligers ontmoeten u graag in:

ZEEUWS-VLAANDEREN

Buurthuis de Triangel

Korte Kerkstraat 26, 4531 CL Terneuzen
Donderdag 16 april, aanvang 13.30 uur

ZUID-BEVELAND

SVRZ Erasmuspark

Troelstralaan 160, 4463 XZ Goes
Woensdag 10 juni 2026, aanvang 14.15 uur

Villa Ter Weel

Joannaplantsoen 1, 4462 AV Goes
Donderdag 11 juni 2026, aanvang 14.00 uur

De Vroone Kapelle

C.D. Vereeckestraat 74, 4421 CE Kapelle
Woensdag 22 april 2026, aanvang 15.00 uur

Bibliotheek Kapelle

Vroonlandseweg 49, 4421 BW Kapelle
Donderdag 30 april, aanvang 15.00 uur

Cederhof (Mannensoos)

Cederlaan 9, 4421 BZ Kapelle
Donderdag 4 juni 2026, aanvang 10.00 uur

Cederhof (Vrouwensoos)

Cederlaan 9, 4421 BZ Kapelle
Dinsdag 9 juni 2026, aanvang 10.00 uur

Cederhof DB

Cederlaan 9, 4421 BZ Kapelle
Donderdag 18 juni 2026, aanvang 13.30 uur

De Inloop Hoornbeekcollege

van Dusseldorpstraat 45, 4461 LT Goes
Donderdag 28 mei 2026, aanvang 14.00 uur

NOORD-BEVELAND

Stichting Ouderenzorg

Noord-Beveland - Amaliahof
Eduard Flipselaan 1, 4491 GS Wissenkerke
Vrijdag 12 juni 2026, aanvang 14.00 uur

SCHOUWEN-DUIVELAND

Bibliotheek Zierikzee

Hatfieldpark 1, 4301 XC Zierikzee
Vrijdag 5 juni 2026, aanvang 15.00 uur

Museum de Burghse Schoole

Kerkstraat 3, 4328 KH Burgh Haamstede
Vrijdag 29 mei 2026, aanvang 14.00 uur

WALCHEREN

Bie de Buren

Markt 15, 4341 EM Arnemuiden
Donderdag 28 mei 2026, aanvang 14.00 uur

Ontmoetingscentrum Brouwershof

Aanloop 1, 4357 HK Domburg
Woensdag 17 juni 2026, aanvang 11.00 uur

Zuss&Coffee

Brouwerijstraat 3, 4371 EJ Koudekerke
Donderdag 4 juni 2026, aanvang 14.00 uur

'Breigroep', Het Gasthuis

Noordpoortplein 2, 4331 RN Middelburg
Donderdag 28 mei 2026, aanvang 10.30 uur

ZB Bibliotheek van Zeeland

Kousteensedijk 7, 4331 JE Middelburg
Dinsdag 21 april 2026, aanvang 14.00 uur
Woensdag 20 mei 2026, aanvang 14.00 uur
Dinsdag 23 juni 2026, aanvang 14.00 uur
Woensdag 22 juli 2026, aanvang 14.00 uur

Inloop Koffiemorgen Het Palet

J. van Reigersbergstr.24336 EL Middelburg
Woensdag 27 mei 2026, aanvang 10.00 uur

Hof Mondriaan

Vrijlandstraat 28, 4337 EG Middelburg
Woensdag 20 mei 2026, aanvang 14.30 uur

Zeeuws Archief

Hofplein 16, 4331 CK Middelburg
Dinsdag 30 juni 2026, aanvang 14.00 uur

Dorpshuis Ons Dorpsleven

Theater De Verwachting
Dorpsstraat 22-24, 4389 TP Ritthem
Dinsdag 19 mei 2026, aanvang 14.30 uur

Korenmaat

Kerkstraat 6, 4351 AK Veere
Vrijdag 5 juni 2026, aanvang 14.00 uur

Bibliotheek Vlissingen

Spuikomweg 7 4381 LZ Vlissingen
Dinsdag 19 mei 2026, aanvang 14.00 uur

SVRZ De Kreek

Krekepad 37, 4361 JJ Westkapelle
Woensdag 13 mei 2026, aanvang 10.15 uur

WEEUWS
Weerzien

DE KRANT VOL HERINNERINGEN

VACATURE

Advertentieacquisiteur

(vrijwillig/op nader te bepalen voorwaarden)
voor de gratis herinneringskrant **Zeeuws Weerzien**

De gratis herinneringskrant Zeeuws Weerzien versijnt viermaal per jaar en richt zich op een duidelijke en betrokken doelgroep: ouderen in Zeeland. Met verhalen, foto's en herinneringen brengen wij het verleden tot leven. Ons project draait volledig op de inzet van enthousiaste vrijwilligers.

Om de uitgave blijvend mogelijk te maken zijn wij op zoek naar een:

Advertentieacquisiteur

Wat houdt de functie in?

- Advertentiewerving bij (regionale en lokale) ondernemers
- Onderhouden van contacten met bestaande adverteerders
- Meedenken over mogelijkheden om de krant financieel gezond te houden

Wie zoeken wij?

- Bij voorkeur een gepensioneerde met ervaring in advertentieacquisitie of verkoop
- Iemand met een relevant netwerk in Zeeland
- Een zelfstandige en communicatief sterke persoonlijkheid
- Betrokkenheid bij onze doelstelling

De werkzaamheden en voorwaarden worden in onderling overleg nader bepaald.

Geïnteresseerd? Neem dan contact op met:

Stichting Zeeuws Weerzien

E-mail: secretariaat@zeeuwsweerzien.nl

Samen zorgen we ervoor dat herinneringen blijven leven.